

Trijų Karalių Šventė.

Mišių Lekcija Pranašo Izaio 60, 1—6.

Kelkis nušvieskie Jeruzolima: nes atėjo tavo šviesa ir Viešpaties garbė užtekėjo ties tavim. Nes štai tamsa apdengs žemę ir juoduma tautos: bet ties tavim užtekės Viešpats ir jo garbė bus matyt tavyje. Ir tautos vaikščios tavo šviesoje ir karaliai tavo užtekėjimo grožybėje. Pakelk savo akis aplinkui ir matyk: visi šitie susitelkę, susėjo tau: tavo sunus ištolo parkeliavo ir tavo dukters iš pašonės atsikėlė. Tada matys ir (džiàngsmu) apteksi, stebėsis ir plėtosis tavo širdis, kuomet atsikreips į tavo jūros daugybę, ateis tau tautų galybė. Kupranugarių tvanas aptekis tave, vienkupriai iš Madian ir Epa: ateis visi iš Sabos, atnešdami aukso ir smilkalų ir Dievo garbę skelbdami.

Lekcijos Paaiškinimas.

Visi pranašai gražiai rašė, bet Izaias gan greit daugiau ir gražiau už kitus pranašavo busiančiojo Išganytojo veiksmus, kentėjimus ir garbę. Mylėdamas savo tėvyne jis džiàngsėsi, kad jai teks garbė gimdyti pasaulio Išganytoją.

Izaio laikais tikras tikėjimas buvo tik vienoje mažytėje Zydų tautoje, bet pranašas matė, kad visos tautos priims V. Jėzaus šviesą, kilusią iš Jeruzolimos: delto pranašas kviečia tą miestą džiàngtis ir žibėti. Izaio dvasioje susidarė gražas paveikslas, kad visų tautų žmonės keliauja į Zydų sostinę. Tuomet keliadavo žmonės raiti ant gyvulių vadinamų kupranugariais, iš rusiško verblindais.

Tų gyvulių buvo dvi rūšis: vieni ant nugaros dvi kupri, kitų tik vieni. Kurių dvi kupros, tie vadinas kupranugariais; kurių viena, tie vadinas vienkupriais. Šių geriausia veislė buvo Madian'o ir Epos žemėse hebertoliausiai nuo Palestinos. Pranašas minėja ir tolynių Sabos kraštą, kad skaitytojai suprastų, jog krikščionimis žmonės tapo iš visur.

Šią pranašystę Bažnyčia įtraukė į Trijų Karalių šventės Mišias delto, kad senovėje ši šventė buvo Viešpaties Pasirodymo paminėjimas. Grekų kalba ta šventė ir dabar dar vadinas *Epifanija*, t. y. Pasirodymas.

Savo Dievybę Išganytojas parodė trimis atvejais: pirmiausiai, kad stebuklinga žvaigždė atvedė tris išminčius iš rytų šalies Kudiškio Jėzaus pagerbti. Antras dieviškos galybės apreiškimas buvo, kad krikštą priimant atsidarė dangus ir Dievas Tėvas V. Jėzų apskelbė žmonėms savo Sunum. Pagalios trečias Dievo galybės apreiškimas buvo, kad pats Išganytojas padarė pirmąjį stebuklą Galilėjoje, būtent permainė vandenį į vyną. Tie trys atsitikimai yra minėjami šios dienos šventėje.

Pranašo Izaio žodžiai labiausiai tinka pirmajam atsitikimui, būtent trijų išminčių atkeliavimui. Jie, veikiausiai, atvyko raiti ant kupranugarių. Jie neabejotinai atnešė Išganytojui dovanų aukso ir smilkalo.

MISIŲ EVANGELIJA. ŠV. MAT. 2, 1—12.

Kada Jėzus buvo užgimęs Judos Betlėje karaliaus Erodo dienos štai išminčiai iš Rytų atėjo į Jeruzolimą sakdami: Kur yra užgimęs Zydų karalius? - Nes Rytuose matėme jo žvaigždę ir atėjome pagarbinti jį. Ir išgirdęs karalius Erodas susirupino ir visa Jeruzolima su juo. Ir sukviets visus kunigų vadus ir tautos raštininkus, klausinėjo jų, kur Kristus turėtų gimti. Bet jie jam tarė: Judos Betlėje, nes taip yra pranašo parašyta: Ir tu Betlėjau, Judos žemė, visai nebūsi mažiausia tarp Judos kunigaikštijų; nes iš tavęs išeis vadas, kuris valdys mano tautą Izraelių. Tada Erodas slapčia pasivadines išminčius atydziai ištyrė iš jų laiką žvaigždės, pasirodžiusios jiems: ir išsėdamas juos į Betlęją tarė: Eikite ir įsakmiai išsiklausinėkite apie bernelį: ir suradę praneškite man, kad ir aš nuejėms pagarbinėčiau jį. Jie išklause karaliaus išėjo. Ir štai žvaigždė, kurią buvo matę rytuose, ėjo pirma jų, iki kol atėjo susutojo ties ten, kur buvo bernelis. Ir išvydę žvaigždę džiàngsė labai dideliu džiàngsmu. Ir inėje į namus, rado bernelį su Marija jo motina ir puldami pagarbino jį. Ir atvežę savo brangenybės įteikė jam dovanų: aukso, smilkalo ir myros. Ir gavę atsakymą sapnyje, kad negrįžtų pas Erodą, kitu keliu parvyko į savo šalį.

APIE TRIS KARALIUS.

Šventoji Evangelija nevadina karaliais tuos asmenis, kurie atėjo pagarbinti V. Jėzų iš Rytų žemės, ir nepasako kiek jų buvo, ar trys, ar daugiau, ar mažiau. Bet žmonės susidarė platus kaip pasaulis ir labai senas įsitikinimas, kad tie žmonės buvo karaliai, ir kad jų buvo trys. Tas prasiplatinęs žmonių įtikėjimas sako net jų vardus: Kasperas, Melchioras ir Baltazaras.

Netik šventasis Raštas, bet nei šventieji Bažnyčios tėvai nevadina juos karaliais. Tertulijanas nebuvo Bažnyčios Tėvas, bet buvo seniausias krikščionių raštininkas lotynų kalboje. Jis išsitaria, kad tie išminčiai būvė "beveik karaliai" (fere reges). Žiūrėk Tertulijano veikalą "Adversus Marcionem" 3, 13.

Šv. Mateušas Evangeliją rašė aramųjų kalba, bet mums liko tik tai grieikiškas tos Evangelijos vertimas, iš kurio paskui išsivertė kiekviena kita tauta savo kalbon. Grieikiškoje šv. Mateušo Evangelijoje tie trys išminčiai yra pavadinti vardu *magoi*.

Iš grekų raštininko Herodoto (I, 101) žinome, kad rytuose nuo Palestinos Medų tautoje buvo dalis žmonių, arba karta, vadinama magais. Jie buvo savo tautos dvasiškija ir turėjo daug įtekms žmonės. Žuvus Asyrijos ir Babilono karaliams, magai apėmė valdyti visą žemę, bet Kyras įveikė magus, o Kyro sunus Kambyzis skaudžiai juos spandė. Tada magai pakėlė maištą ir laimėję karą savo vadą Gaumatą pastatė Persijos karalium. Tas pasivadino vardu Smerdis. 521 metais prieš Kristų jis tapo nužudytas. Jo vietą užėmė karalius Darius. Magai neteko pasaulinės valdžios, bet vis-gi daug reikė savo tautoje. Achemenijų giminės karaliai Persijoje klausydavo magų. Grekas Strabo rašo, kad Partų viešpatijoje buvo dvi tarybi, ir kad viena taryba susidėdavo iš magų. Tiek mes galime paaiškinti Evangelijos žodį *magoi* iš Grekų raštininkų.

Žmonės juos ėmė vadinti karaliais ne visai tuščiai. 71-oje psalmėje yra pranašystė apie Kristų ir joje šitaip pasakya: "Tarso ir salos karaliai atneš dovanų; Arabų ir Sabos karaliai dovanų atves" (Ps. 71, 10). Dar ir šandie negalima sakyti, kad išminčių vadinimas karaliais yra klaida.

Jie, veikiausiai, nevaldė žemių, nes Kristaus gimimo laikais Persų žemę valdė kiti, bet išminčiai galėjo būti nužudytojo Gaumatos vaikų vaikai ir delto galėjo turėti teisės buti ir vadytis Persų karaliais. Dabar žmonės turinčius teisę karaliauti, bet negalinčius to pildyti žmonės vadina pretendenta. Pirm devyniolikos šimtų metų pretendento vardas buvo beveik niekam nežinomas. Todėl išminčius, kurių protėvis buvo buvęs Persų karalius, žmonės tiesiog vadindavo karaliais. Juk šv. Jono Evangelija visai smulkų ponelį nedideliame Kafarnaamo mieste vadina karalėliu (Jon. 4, 46). Dar labiau tą vardą galėjo nešioti turtingi ir galingi Persų, Medų ir Assyrų tautų didikai, nes visose tose tautose buvo magų ir galėjo būti Gaumatos įpėdinių.

Jeigu maži asmenys būtų atkeliavę į Jeruzolimą klausiti, kur gimė Zydų karalius, tai galingas ir turtingas Erodas Didysis nebūtų paisęs jų ir nebūtų padaręs jiems garbės priimti slapton audijenejon.

Vokietijoje mieste Koeln (Angliškai ir Prancūziškai Cologne) katalikų katedroje yra šventų Trijų Karalių relikvijos. Katalikų Bažnyčia nei liepia nei drandžia tikėti tų relikvijų tikrybe. Jos į minėtąjį miestą tapo atvežtos 1163 metais iš Medijolano, Italijos miesto. Yra šnekų, kad tos relikvijos (šventųjų kaujai) į Medijolaną penktame šimte metų tapo atvežtos iš Konstantinopolio. Sakoma, kad jas į Konstantinopolį atvežusi šventoji Elena, Didžiojo Kastantino motina. Ji jas gavusi iš Persijos pradžioje ketvirto šimtmecio.

Vienas klaidatikis šeštojo šimtmecio raštininkas sako, kad Trys Karaliai sugrįžę į savo žemes susilaukė ateinant šv. Tomo apaštalo, kurį jie gražiai priėmė, o jis juos pakrikštino. (Opus imperfectum in S. Mattheum. Patr. Graeca Migne 56, 644). Tas raštininkas ne pats pramanė pasakojimą, o paėmė iš Seto Knygos, bet ir Seto Knyga buvo pilna klaidų. Tai-gi galima ir naudinga yra tą pasakojimą žinoti, bet vis reikia atsiminti, kad jis nėra tarp tų daiktų, kurių teisingumą Bažnyčia skelbia. Kas nori gali tikėt, kas nori gali netikėti. Dievo apreiškimo tuose dalykuose nėra.

Jeigu anie V. Jėzaus garbintojai buvo Medų, Persų ar Assyrų tautų magai, tai jiems atėjo keliauti į Jeruzolimą apie 1000 ar 1200 amerikonių mailių. Kupranugariais jojant ta kelionė galėjo trukti apie tris savaites. Kai-kurie spėja, kad ji truko ištisus metus.

Labai svarbus, nors neakvyvas dalykas yra tas, kad trys mokslininkai keliavo į svetimą šalį visai be savo naudos, vien tiktai pagarbinti užgimusių kudiškų, ir tą sunkią kelionę jie apsiėmė neverčiam, nei neliepiami, o tiktai stebuklingos žvaigždės spinduliais tyliai kviečiami. Tai-gi jų širdys buvo labai jautrios ir augšties nepelningiems tikslams pasišvėsti labai greitais. Jeigu mes negalime buti aniems keleiviams lygus turtu, galybe ir mokslu, tai galime tapti lygus tuomi augštu dvasios jautrumu. Jis yra brangesnis ir už mokslininko garbę ir už karaliaus valdžią.

PIRMAS SEKMADIENIS PO TRIJŲ KARALIŲ.

Mišių Lekcija iš Šv. Povilo laiško Rymiečiams 12, 1—5.

Broliai: per Dievo gailestingumą maldauju jus, kad savo kunus teiktumėte kaip auką gyvą, šventą, Dievui tinkančią, protinę jų patarnavimą. Ir visai nesitaikykite šitam pasauliui, bet pasitaisykite savo jausmo naujybėje: kad iširtumėte, kokia yra Dievo valia gera ir maloninga ir tobula. Nes kalbu per malonę, kuri yra man duota, visiems esantiems tarp jūsų: ne daugiau turėti išminties, kaip reikia išmanyti, bet išmanyti iki blaivybei: ir kiekvienam kaip Dievas padaliną tikėjimo saiklą. Nes kaip viename kune turime daug narių, o visi nariai ne tą patį veiksma turi: taip mes daugelis esame vienas kunas Kristuje, o kiekvienas vienas kito nariai: Kristuje Jėzuse mūsų Viešpatyje.

Mišių Evangelija. Luc. 2, 42—52.

Kada tapo Jėzus dvylikos metų, jiedviem einant Jeruzolimon sulig šventos dienos papročio, ir pasibaigus dienoms, kada grįžo bernelis Jėzus likosi Jeruzolimoje ir nežinojo jo gimdytojai. Ir mintydami, kad jis yra tarp kelionės draugų nuėjo dienos-kelį ir ieškojo jo tarp giminių ir pažįstamų. Ir neradę sugrįžo Jeruzoliman ieškodami jo. Ir pasidarė po trijų dienų rado jį bažnyčioje sėdintį tarp mokintojų, klausantį jų ir klausinėjantį juos. Ir visi, kurie jį girdėjo stebėjosi jo išmintim ir jo atsakymais. Ir išvydę stebėjosi. Ir tarė jo motina jam: Sunau, kodėl mums taip padarei? Štai tavo tėvas ir aš supuljingai ieškojoma tavęs. Ir tarė jiedviem: Kas tat, kad manęs ieškojote? Ar nežinojote, kad tame kas yra mano tėvo reikia ir man buti? Ir juodu nesuprato žodžio, kurį tarė jiedviem. Ir parėjo su jiedviem, ir sugrįžo į Nazaretą ir buvo po jūdvių valdžia. Ir jo motina pasilaikė visus tuos žodžius savo širdyje. Ir Jėzus +augo išmintim ir amžiu ir malone pas Dievą ir pas žmones.

KATALIKIŠKOS ŽINIOS.

Katalikų vyskupų vadas Amerikoje kardinolas Jokūbas Gibbons apsirgo trumpai prieš Kalėdas. Liga jį užpuolė beviešint pas jo draugą pasaulietį p. Shriver. Jau 59 metai, kaip Gibbons yra kunigu. Šitos buvo pirmos Kalėdos, kad jis negalėjo laikyti Mišių. Bet jis jų išklause gulėdamas lovoje. Kun. Albertas Smith, kardinolo kapelionas laikė tas Mišias. Patyrė kardinolo ligą augštieji ir žemesnieji asmenys kreikė jam savo užuojautą. Šv. Tėvas Benediktas XV atsiuntė telegramą su apaštališku palaiminimu. Prezidentas Wilsonas, Belgijos karalius Albertas ir kiti žymūs asmenys iškreikė ligonini sveikatos linkėjimus. Kardinolas eina 86 metus.

New Yorke yra katalikiška labdaringa draugija vadinama Big Brothers (Didieji Broliai). Arkivyskupas Hayes yra garbės pirmininkas, teisėjas Cornelius F. Collins yra tikras pirmininkas ir Jurgis MacDonald yra iždininkas tos draugijos. Daugelis pavargėlių jau tapo tos organizacijos sušėlpti. Kadangi pirmininkas ir iždininkas dau-

giausiai papildo organizacijos iždą, tai New Yorkiečiai juodu vadina Biggest Big Brothers, t. y. didžiausieji didžbroliai. Prieš pat Naujus Metus organizacija Hippodrome'o svetainėje surengė vakarą (Grudžio 30 d.). Tame dalyvavo garsieji New Yorko artistai Diaz'ai vyras su pačia, Kreisler, Lėvitski, Casini. Vakarą grynas pelnas buvo 15,000 dolierių.

Katalikiškoji organizacija Knights of Columbus Chicagoje turėjo savo raštinę parupinti uždarbį vyrams, grįžusiems iš karnomenės. Per paskutinius metus ta raštinė peržiūrėjo 62,210 prašymų. Ji parupino vietų 47,291 asmenims, bet prisėjo pasinaudoti tiktai 34,690 vietų. Tas darbas išėjo taip naudingas ir didelis, jog Chicagos miesto majoras p. Thompson iškreikė nuoširdų pasistebėjimą ir padėką Kolumbiečiams už tokį gražų darbą. Šita raštinė dabar uždaryta, kadangi nebėliko neaprupintų kareivių. Bet Kolumbiečiai žada atidaryti dovaninių mokyklų, kur vyrai galės mokintis amatų.

Kardinolui Mercier važinėjant po Ameriką, jo kelionė buvo aprašoma laikraščiuose. Maryland'o valstijoje buvo tam tikras komitetas rengti augštam sveičiui gražų priėmimą. To komiteto pirmininkas Valstijos gubernatorius Phillips Lee Goldsborough komiteto vardu nusiuntė kardinolui iškarpas iš Marylando laikraščių aprašiusių tą atsilankymą. Iškarpos yra susegtos į vieną rondonai gražiai apdarytą knygą. Kita tų pačių iškarpų knyga tapo įteikta Maryland'o Istorijos Draugijai (Maryland Historical Society).

Jau metai ir kelios dienos praėjo, kaip Clevelande susidarė Katalikiška Istorijos Draugija (Catholic History Society). Pradžioje ji turėjo tik 15 narių. Dabar ji jau turi 200. Jos metinis suvažiavimas užsibagė Grudžio 30 d. Washingtono, D. C. Pirmininku tapo įrinktas Jokubas J. Walsh, pasaulietis, vice-pirmininku kun. Jonas J. Wynne iš New Yorko.

Olandų artistas Anton van Welie pabaigė portretą šv. Tėvo Benedikto Penkioliktojo. Kuomet artistas tą portretą darė, šventasis Tėvas skaitydavo knygą "Dvasios Pergalė." Ta knyga taip-gi matyt ant portreto. Kaip Prancuzas Chartran ptagarsėjo Leono XIII paveikslu, taip turbūt van Welie pragarsės Benedikto XV-jo.

Prezidentas Wilsonas paskyrė kardinolą Gibbons'ą į tą komitetą, kuris rupinsis sukelti žymų pluoštą pinigų badą kenčiantiems žmonėms Kynuose. Kardinolas tą paskyrimą priėmė ir žadėjo pasidarbinti visomis jėgomis.

Katalikiškoji Amerikos Istorijos Draugija laikė savo metinį posėdį Philadelphiajyje, Pa. Grudžio 23 d. Keletas šimtų delegatų dalyvavo posėdyje.

ŠVENTAS JUOZAPATAS KUNCEVIČIUS. PALACKO (RUSIJOJE) ARKIVYSKUPAS. DIDIS RUSŲ VIENYBĖS SU RYMO-KATALIKŲ BAŽNYČIA RĖMEJAS. (1580—1623).

Šv. Juozapatą Kuncevičių paėjo iš Ukrainų tautos ir gimė 1580 metais Volinijoje. Jo tėvas buvo vardu Vladimiras, o motina Roza-lija, abudu augšto luomo. Juozapatas krikšte gavo vardą Jono. Pirmiaus užsimdavo pirklyste, bet 1604 m. įstojo į Bazilijonų vienuolyną Vilniuje ir gavo vardą Juozapato. Penkis metus išbuvęs vienuolynė, užbagė mokslą ir tapo įšventintas į kunigus. Neuzilgo paliko vienuolyno arkimandritu arba viršininku.

Tame laike Rytų Bažnyčios buvo susivienijusios su Rymo-Katalikų Bažnyčia, kuomet jąja atstovai metropolitai ir vyskupai pasirašė Florencijoje 1438 metais, visuotiname susirinkime, jog atsižada atskalos ir pasiduoda popežiaus valdžiai. Tarp kitų prie susivienijimo pasirašė ir Kijevo metropolitas Izidorius, kursai paskui tapo kardinolu. Tad rusai buvo pasidalinę į dvi partijas: vieni laikėsi atskalos ir vadinosi pravoslavais, kiti buvo susivieniję su Rymo-Katalikų Bažnyčia ir vadinosi "Unijistais." Prie pastarųjų prigulėjo ir šv. Juozapatas, kursai savo pamokslais ir oliu pasidarbavimu daug pravoslavų atvertė prie tikro tikėjimo. Už tat įgijo daug priešų tarp pravoslavų. Jis atvertė vieną advokatą Dziagilivičių, kursai taip kalbėjo apie šv. Juozapatą: "Gedeono Brolniekio vyskupavimo laikais (kursai prieš šv. Juozapato buvo), mums visiems Bažnyčios reikalai mažai rūpėjo. Juozapatas mus patraukė prie šv. Unijos. Neukuomet negirdėjau iš Juozapato lupų kokio nemalonaus žodžio, nuo kurio galėtų pravoslavai įsižeisti. Nors galėjo juos visiškai išnaikinti, nes turėjo ant jų valdžią, arba bent galėjo juos bausti, tuo tarpu neukuomet neavortojo prievartės, tiktai nuolat kartojto, kad jo vienatinis troškimas yra atvesti juos prie paklusnumo šv. Tėvui, popežiui."

Rugojo nekartą kai-kurie Juozapato dvasiški, kad jiems šv. arkivyskupas statė pavyzdin lotynų kunigus ir ragino juos sekti tikėjime ir prisirišime prie Bažnyčios. Murmantiems arkivyskupas pasakė taip: "Ar tai bloga yra pasiskolyti iš kaimynų ugnies, kuomet savoji gėsta? Nėra tame nieko bloga, jei ieškosome mokslo ir tikybės tikrybės ten, kur yra. O Dieve, pridėjo, tiek žmonių draugaujasi su eretikais, visai netikinčiais, o rustinasi, kad aš esu palankus Rymo Katalikų kunigams, su kuriais vienija mus tas pats tikėjimas, tas pats darbas del dašių išganymo!." Naudodavosi kiekvienu pasivaikščiojimu, iš kiekvienos kelionės, kad ką nors prie Dievo patraukus.

Vieną kartą arkivyskupas atvyko ties Nemunū, per kurį reikėjo plauksmu persikelti, o šia tiršti ledai ėjo. Daug kelevių susirinko ant kranto laukė, iki Nemunas užšals. Kad laiko negaišinus ir neapleidus progos, Juozapatas surengė misijas ant upės kranto, pasakė kelėtą pamokslų, o paskui visų išklause išpažinties.

Priešingai jam pravoslavaui nupiešė Juozapatą ant paveikslu velnio pavidalu su kabliu rankoje, kuriuo traukė prie savęs žmonių dušias. Apačioje buvo parašyta: "Dušių gaudytojas." Kuomet Juozapatas sužinojo apie tą, nusijuokė ir tarė pravoslavams: "Duotų tai Dievas, kad galėčiau visas jūsų dušias prie Dievo patraukti."

1617 metais Juozapatas tapo Palacko arkivyskupu ir ten savo raštais ir žodžiu dar daugiau žmonių patraukė prie vienybės su katalikų Bažnyčia. Vieną kartą jis iškeliavo į Vitebską, kuris prigulėjo jo arkidiecezijai ir kur turėjo daugiausiai priešų. Tuojaus tenai atvykęs arkivyskupas šv. Dimitrijo, Unitų Bažnyčios globėjas, dienoje iš sakyklos perskaitė tai dienai skirtus Evangelijos žodžius: "Eina valanda, kad kiekvienas, kuris jus užmuš, manys, jog pildas tarnybą Dievui." (Jon. 16, 2). Paskui taikindamas tuos žodžius prie savęs, pridėjo: "Vitebsko gyventojai. Ieškote mano mirties, statote man kilpas ant upių ir tiltų, ant kelių ir miesto gatvės. Štai esu!

Pats ateinu pas jus? Žinokite, jog esmi jusų ganytojas ir kad didžiausia savo laime paskaitysiu mirtį už jus. Vni kad Dievas man suteiktų tą malonę, idant galėčiau savo gyvybę pašvesti už Uniją, už paklusnumą šv. Petriui, už popiežiu!”

Sutartį ant jo gyvasties padarė patis miesto tarybos nariai, pravoslavai. Jie tą dieną pasislėpė arba išvažiavo iš miesto, idant, jei arkivyskupas bus nužudytas, tai galėtų prieš karaliaus teismą pasiteisinti, kad tas įvyko be jų žinios. Vienas popas, vardu Elijas, blogiausio pasielgimo asmuo, gavo įsakymą, prie kiekvienos progos, kuomet kur Juozapatą pasirodytų, niekintų jį ir kolytų blogiausiais žodžiais. Suokalbautojai buvo įsitikinę, kad arkivyskupo namiškiai nenukentės to paniekinimo ir panorės nubausti Eliją. Tuomet pravoslavai varpais suskambįs, apgins Eliją, o sumišimui pakilus, užmuš arkivyskupą, kaipo viešosios ramybės ardytoją. Tas sumanymas tapo įvykintas. Minia įsilaužė ir arkivyskupo rumus, užpuolė tarnus ir mėgino veržties į kambary, kur buvo Juozapatas. Tuomet jis išėjo ir ištiesė ranką, juos palaiminti ir nuraminti. Bet štai įpuola du aršiausiu priešu rėkdamu: “Užmušti papistą, užmušti lotynų kalbos mokytoją!” Vienas pagaliu per galvą mušė, o antras kirviu perskėlė arkivyskupiui kakta. Manydami, kad jau negyvas, žmogūdziai puolė prie tarnų, bet atsidukėjimas, išėjęs iš Juozapato krutinės, juos pertikrino, kad dar nenumirė. Išvilko jį ant kiemo ir vienas šuviu perskrodė galvą šventajam. Žmogūdziai viską sudaužė, o kambariuose kėlė norėjo, tą pavogė. Išniekindami negyva kūną, pešė plaukus ir purvais apmetė. Tula begėdė moteris, išdrįso šventajam išrauti saują plaukų iš barzdos, bet staiga apjako. Tečiau tas stebuklas nepadarė įspūdzio žmogūdziams. Moteriskė nežūlgo atvirto į katalikes ir visą gyvenimą apverkdavo tą savo nedorybę. Galų gale žmogūdziai pririso sunkų akmenį prie kankintinio kojų ir įmetė jį į upę Dauguvą. Stebuklinga šviesa parodė subėgusiems katalikams vietą, kurioje šv. Juozapato kūnas gulėjo. Jie išgriebė ir iškilmingai palaidojo Palacke. Kadangi prie Juozapato grabo daug stebuklų darėsi, popiežius Urbanas VIII 1643 metais jį pripažino palaimintu, o Pijus IX 1867 m. paskaitė tarp šventųjų.

Dvasiškojo Gyvenimo Malonumas.

Prisitaikant prie Švento Pranciškaus Salezo.

Vertė: Kun. V. Kulikauskas.

DIEVOTUMO PAMATAI.

Tąsa.

Greitas teisinimas.

“Neteiskite, o nebusite teisiami.” Abimelekas, matydamas Izaoką juokaujant su Rebekka, nusprendė, kad ji yra jo pati, nors Izaokas pasakė, kad ji yra jo sesuo. Pagėdęs žmogus butų pamatęs visiskai kitaip ir butų klydęs. Tegu tavo pamėgimai būva garbūs, o tikiais taip-pat tebuva ir tavo teismai, tebuva jie galeistingi, kiek tik galima, teisk savo artimą visuomet į gerąją pusę. Aiškink jo darbus kogeriausia. Šv. Juozapas, matydamas šv. Mariją Pauą neščia, neįtarinėjo jos; jis, žinodamas jos šventumą, nekaltumą ir anoliškumą, netikėjo, kad ji butų kalta ir teisma paliko Dievui. Išganytojas negalėjo išteisinti tų, kurie jį nukryžiuavo, bet, kad jų kaltę sumažintų, nurodė į jų nežinojimą. Jei kada negalime kitų klaidų išteisinti, mažinkime jų sunkumą, prisitaikydami žmogaus silpnybei.

Mūsų širdžių troškiniai.

Mūsų širdis sutvertos Dievui, sutvėrimai negali jų patenkinti. Prisimink smagumus, kurie buvo užvaldę pirmiau tavo širdį ir pasakyk teisingai, ar jie nepadarė tavęs daugelio neramumų. Vargė! Kokia klaida! Kiek jau kartų buvo apgauta ta nelaiminga širdis, visuomet pageidaujama sutvėrimų, iš tenai pasitikėdama laimės ir raslama tik tuštybė. Kaip karvelis, paleistas iš Nojaus laivo, nerado atsilio, kolei nesugrįžo atgal, taip mūsų širdis ne kitur ras atsilsį, tik Dievuje, nuo Kurio atėjome.

Yra tokių, kurie voliojasi nuodėmių purvyne, kurie susirėse su velniu tukstanciais gėdulių, paklausk jų, ką jie daro? Aš nieką neskiiraudžia, atsakys, aš nei nežnuščiau nieką, nei apvogiau! Tai gerai! Bet ar tai tik du yra Dievo prisakymu? Atmink, kas neužlaiko vieno prisakymo, užsielpno pragarą, kaip kad visų neužlaikyti.

Ir vėl kaip pasakys, “aš daugelį kartų mušiausi į krutinę, aš dariau visa, ką galėjau, o aš da vis negaliu pasiliuosuoti nuo to nemėgimo ir pasibiaurėjimo dvasinio gyvenimo,” bet ar nežina, jog esi šiame gyvenime, kad kentėjum, o ne vien džiaugtumėsi. Tikrąja ramybe pasidžiaugsi danguje. Tik kariaudamas su savim, gali atsiekti

Dorybė.

Pildydamas nedorybę, rasi grauzimą ir neramumą, o atlikdamas dorybės darbus, rasi laimę. Kantrus žmogus džiaugiasi sątaika, gi žmogaus kerštingo širdis yra karėje pati su savim; nusizeminusieji yra ramūs, puikieji pilni neramybės, blaivus—yra tylus, o žmogus nesustūris yra pilnas sumišimų. Dorybė pripildo širdį neprilyginama saldybe, nedorybė yra priežastimi sumišimo ir hetvarkės.

Kuris turi kelias nedorybes nėra patenkintas, kuris turi jų daug yra visiškai nepatenkintas. Kuris turi kelias dorybes, pradeda ragauti džiaugsmo, ir, juo daugiau įgija dorybių, tuo labiau auga laimė.

Kentėjimai.

Didžiausia nauda dorai dušiai yra ne tiek iš mąstymo apie Dievą, kiek iš mylėjimo Dievo kentėjimuose. Be to, dušia privalo dažnai prisiminti, kad Dievas meiltingai žiūri į ją, kuomet ji didžiausiuose bandymuose su visišku atsidavimu pasiveda Jo šventai valiai. Meilė ir kentėjimai yra verčiausiomis aukomis, kurias galime sudėti Tam, kuris mus išgelbėjo savo meile ir kentėjimais.

Prispaudimai.

Apleiskime, jei taip galiu sakyti, Dievą Jo pagudose, kad Jį sektume Jo sopuliuose. Nieko nėra, kas sudėtų geroje širdyje tiek galinos tvirtybės ir ramybės, kaip mąstymas apie išniekinimus, įžeidimus ir prispaudimus, kuriuos Jėzus iškentė nuo savo gimimo iki mirties. Palyginus su Jo sopuliais tuos smulkius prietikus, kurie mums atsiminti, pamatysime, kad musiškaiai neužpelno net prispaudimų, bandymų ir priėšinybių vardo.

Kantrybė.

“Jusų kantrybėje pavėdėsite savo dušias,” sakė mūsų Viešpats savo mokiniam. Ateiminkime, kad mūsų Viešpats išgelbėjo mus, daug vargdamas ir kentėdamas; tai-gi ir mes kentėjimais ir kantrybe pri-

valome nžsidirbti sau išganymą. Jei mus sutiktų prispaudimai, tai atsiduokime Dievo valiai ir priimkime juos kantriai, sakydami “tebuva Dievo valia.” Jei liga apimtų mus vartokime visokių vaistų, nes taip Dievas surėdė. Kitaip darydami, gundytumė Dievo Didybę, o taip darydami, laukime su atsidavimu, kad išsipildytų, ką Dievas nusprendė. Jei Jo valia butų, kad tie ar kiti vaistai prašalintų ligą, dėkavokime Jam nužemintai, bet jei Jo valia butų, kad liga pasiliktu ir toliau, dėkavokime taip-pat su kantrybe.

Atsidavimas Dievo valiai.

Pakelkime savo širdis prie geriausio mūsų Viešpaties ir garbinkime ir laiminkime Jo šv. valią. Bausk, žaisk, kaip Tau patinka, vis tiek Tavo esame ant visada. Statyk priešai mūsų akių, mūsų Saulę, nukryžiuotąjį Išganytoją, mūsų širdžių Viešpatį. Sakykime, “o, garbingoji mūsų dušų Saulė, Tu savo gerumu spinduliais gaivini visus; štai mes pusegyviai po Tavo akių. Mes negalime pasijudinti, jei negaivins mus tavo šiluma; mirtis yra gyvastis, kada esame vienybėje su Dievu.”

Nusizeminimas.

“Pasiskolink tuščių indų, tarė Ilijas neturtėlei našlei, ir supilk tenai alyvą.” Norime turėti Dievo malonę savo širdyse, pasiskubinkime ištuštinti jas nuo tuštybės. Tuščia vadiname tą garbę, kurią teikiame patis sau, arba už tai, ko mummy visiškai nėra, arba, kad ir yra, tai mes neturime tiesos tuo save augštinti. Augšta kilmė, didžiųjų malonės prielankumas, tai priguli ne mums, bet mūsų protėviams, arba kitų skoniu. Kaip kas sau skiria garbę del savo gerų arklų, del apsirėdymo; kokia kvailybė. Jei čia yra garbė, tai ji priguli arklams, ar siuvėjui. Kiti didžiujasi daugybe įvairių mažmožių, kurių čia nei neišvardysiu, nes tai kvaili dalykai, jų garbė priguli jų išradėjams. Kiti, ant galb, jei jaučiasi turi tiek tiek mokslo reikalauja sau pagarbos ir augštinių iš visų pusių, kaip ir išpažindami, kad visi privalėtų pasivesti jų vadovavimui. Tokiems pasaulis pasirodo teisingas; juos vadina pedantais. Tikras nuopelnų iširtos—tai nusizeminimas.

Skaistybė ir nusizeminimas.

Yra dvi dorybi, kurias reiktų praktikuoti be sustojimo ir, jei galima, niekad to neišvardyti, arba taip retai, kad, rodos, praleidžiaui tyla. Jiedvi yra skaistybė ir nusizeminimas.

Apšmeižimas.

Palaiykite už niek įžeidimus ir šmeižimus yra paprastai daug naudingesnis viastas, kaip piktumas, apmauda ir kerštas. Paniekink juos ir jie išsiblašks; jei neteksi susivaldymo ir karščiuosiesi, tai išrodys, kad šmeižtas yra kaip ir teisybė. Tikra krikščioniška siela neatreipia atodos ir visą daugybę įžeidimų žodžių, o kurie yra silpni yra suerzinami bet koku praleikiančiu žodeliu.

Apie gerų vardų.

Geras vardas yra kaip ir iškaba, rodanti dorybės gyvenimą. Dorybė augščiau visa ko turi būti statoma. Jei tave vadina veidmainiu, kad pasilikai dievotu, jei i tave žiūri su panieka, kad atleidi pažeidimą, nusijpsok; tie patis asmens, kurie taip tave teisia, dažnai yra nepergerbtiniai; yra daug geriau net gero vardo nekuriam laikui netekti, negu dorybės išsižadėti. Vertesni yra vaisiai, kaip lapai ir dvasinės dovanos, kaip viršujai laiminimai. Mes privalome rūpintis savo geru vardu, bet neprivalome daryti jį savo stabu. Kaip turime priedermę nepiktinti gerųjų, taip-gi nėsame pašaukti patenkinti blogųjų. Išsižadėk visokio tuščio įpratimo, kuris žeidžia tavo budą, nes šis darbas vertesnis už visokį tuštumą. Jei kas nors niurna, lojoja ir šmeižia tave už tavo uolumą, lavinimūsi dievotume ir dvasinę pažangą, nepaisyk to, teloja, lyg šunis į mėnūli žiūrėdami, tepatenkina savo širdis; jei jie ir gali turėti blogą nuomonę apie mus, tai mūsų geras vardas savime žydės. Šmeižtas mums bus, lyg peilis-genėtojas vyumėdžiui: jis padaugins vaisių.

Rustybė.

Juozapas, kuomet siuntė savo brolius iš Egipto namon pas tėvą, davė jiems perspėjimą: “Žiūrėkite, kad kelionėje neatsitiktų tarp jus kas.” Aš jums sakau panašiai. Šitas pasigalėjimo vertas gyvenimas yra kelionė ir laimingesnė amžinybė. Nesipykite kitas su kitu, kolei kelionėje. Ramumas ir sutikimas tevenija mus su mūsų broliais. By niekniekis teneveda mus į rustybę, nes šv. Jokubas sako: “Žmogaus rustybė neatlieka Dievo teisybės.”

Godulystė.

“Palaiminti neturtėliai dvasioje,” sako Jėzus Kristus. Vargas tiems, kurie myli turtus. Pragaro nelaimės laukia jų. Pririšti savo širdį prie turty, tai reiškia būti turtingu dvasioje. Buti iškrūjų turtingu, o dvasioje neturtėliu, tai didžiausia krikščionies laimė, nes kada jis yra taip susitvarkęs, turi turty teikiamus patogumus šiame pasaulyje, ir neturto nuopelną ateinanciam. Bet ar rasi nors vieną, kuris laikytų save godžiu? Nei vieno. Vieni teisinasi šeimynos skaitlingumu, kiti—reikalingumu gerai aprūpinti ateitį. Dažnai čia yra apgaidinėjimas savęs. Jei esi taip prisirišęs prie savo turty, kad drebti, kad del kio nors atsitikimo jų nebetektum, tikėk man, kad godulystės karštis tave riša. Negalimas daiktas, kad turėtum pamėgimą kokuose nors daiktuose, jei nebutum prie to prisirišęs. Jei trokšti ilgai, karštai ir pilnas neramumo tų daiktų, kurių neturi, aišku, kad godulystė turi. Negeisk perdaug gerybių, kurių neturi, neiški širdies prie tų, kurių turi, nepyk ir nenusimink, jei atsitiktų jų netekti, tuomet tikėk, kad nors esi turtingas ištikrųjų, neesi vienok tokiu savo pamėgimuose, bet esi neturtėlis dvasioje, o tuo budu palaimintas, nes dangaus karalystė priguli tau.

Pasikalbėjimas.

Kuomet mes labai mylime Dievą, mes dažnai apie Jį kalbame, ir jaučiame įgimtą malonumą, garbinant ir šlovinant Jo šventą vardą.

Bet delto nėra reikalo, kad mes liktume nuolatiniams pamokslininkais, tik kad mes su nusizeminimo dvasia, meile ir ramumu vartintume tai čia, tai kitur lašas po lašai tos dievotumo ir dieviškų daiktų saldybes, kad melstumėsi prie Dievo savo širdyje, kad ta šventoji rasa persisunktų į širdis tų, kurie mūsų klauso.

Šventieji.

O Dieve, kiek darbų atliko tavo šventi kentėtojai, kurių drąsa pripildo mus nusistebejimu. O ko nepadarė kitoki šventieji. Su kokia dvasios stiprybe jie paniekino pasaulį, su koku tvirtumu jie užlaikė savo pasirizimus, nežiurint, laiko, lyties, amžiaus, vietos ir stovio. Kodel mes nesame toki, kaip jie? Jie buvo toki, kaip mes, sustverti tam pačiam Dievui ir toms pačioms dorybėms.

Malda.

Neapsakoma yra laimė būti vienui vienu su Dievu. Niekas negali žinoti, kas atsilieka tarp Dievo ir širdies, išskiriant patį Dievą ir širdį, kuri garbina Dievą. Apmąstyk mūsų dieviškojo Išganytojo gyvenimą ir kančią, o tavo širdis bus pilna, tavo valia išmoks atlikti visus savo darbus sulig Jėzaus. Jis yra pasaulio šviesa, Jame, Jo ir Jam mes esame apšviesti. Malda yra troškimo medis, kurio pavėsyje mes galime atsigriebti, ji yra Jokubo šuliny, kurio vanduo gali nuplauti mūsų plėtus; galop, kaip vaikai, klausydami savo motinų kalbos, išmoksta kalbėti tą pačią kalbą, taip ir mes, pasilikdami arčiau mūsų Išganytojaus, apmąstydami Jo žodžius ir darbus, mokinamės šelpiami Jo malonės taip kalbėti ir daryti, kaip Jis. Laikykis to ir tikėk man, mes negalime prieiti prie Dievo kitokiu keliu.

Šventas krikščionies išsižadėjimas.

Tikras Kristaus tarnas nusirupina apie rytojų. Jis ištikimai pildo šiandie, ką jam jo viešpats skyrė. Ką jis daro šiandie, jis darys ir rytoj, be atidėlojimo. Tai reškia, kad jis dirba, neatsižvelgdamas į užmokesnį užtarnavimą, dirba, kad taip Dievas nori ir Jam taip patinka. “Nesirupinkite apie rytojų, sakydami, ką valgysime? Žino jus dangiškas Tėvas, kad jums reikalingi tie daiktai; ieškokite pirmiausia Dievo karalystės, o visi tie dalykai bus pridėti jums.” Turėk kudikio širdį, palankią valią, dvasią paliausotą nuo pamėgimų, bet mylinčią Dievą. Kaslink nuopelnų, nereikia tau del jų galvos sukti.

Tobulybė.

Mes negalime prieiti prie tobulybės, kolei mes limpame prie visokios netobulybės. Kad ir ji kasžin kaip maža butų, kad ir butų be vertės mintis, mes nežinome, kaip ji bloga gali būti dušiai; nes, jei, mes leisime savo dušiai užsiminėti bevertėmis mintimis, ji gali lengvai apsprasti ir su pražutingomis mintimis. Kad ir mažiausias pasirodytų blogas, jis turi būti tuojaus atkirstas šalin, kaip jį pajunta me. Viena kaltė padaryta su pamėgimu labiau yra kenkianti tobulybei, kaip šimtas dasileistų per neapsižiurėjimą, ant greitosios.

Gėduliais.

Religija kenčia mus su mūsų visais gėduliais, palinkimais ir ipročiais, bet nevelija gyventi sulig jų. Ji paduoda mums taisykles, kaip save užlaikyti, kaip koki spaustuvą, kuris ištrintų iš mūsų širdžių visa, kas tik yra priešinga Dievui.

Kryžius.

Šv. Krizostomas sako, kad jo laikuose kryžium buvo ženklinami namai, laivai, keliai, lovos ir net sergantį gyvuliai; taip žmonės buvo išitikėję į švento Kryžiaus galybę. Išpjaukime kryžių ant savo durių, sako šv. Efranas, apginkluokime save tuo ginklu, kuris padarys krikščionis nepergalimais. Jį pamatęs, mūsų priešas bėgs atgal išsigandęs, sako šv. Cirilijus; kada velnias mato kryžių, jis atsimena Tą, kuris buvo prie jo prikaltas ir kuris sutrynė žalčio galvą.

Tikroji dieviškoji išmintis yra šventoji kryžiaus kvailybė. Jei butume mindžiojami, įžeidžiami, koliojami, nukęskime viską su meile; mes privalome to trokšti, jei Jėzus Kristus to norėjo. Kryžiaus Apaštalas sušuko: “mes pasilikome pasaulio išmatomis.” Babiliono gyventojai nesupranta šio mokslo, bet Kalvarijos kalno gyventojai tai pildo.

Mes mylime kryžių, tik kada jis yra auksinis, arba papuoštas perlomis ir brangakmeniais.

Sekimas Jėzaus Kristaus.

Yra didelis skirtumas tarp eiti paskui mūsų Viešpatį ir Jį sekti. Visi krikščionys, kurie ilgstasi dangaus, eina paskui mūsų Viešpatį, tai yra, jie apturės dangų per Jo nuopelnus, kuomet su jais jungia gerą pildymą prisakymų, kuriuos Jis davė. Gi sekti mūsų Viešpatį reiškia eiti Jo pėdomis, sekti Jo pavyzdį, pildyti Jo dorybes, išpildyti Jo valią, ir, nepasitenkinant grynu pildymu Jo prisakymų, pridėti prie to pildymo patarčių ir tų augščiausių dorybės laipsnių, kurie, žinia, geriausia Jam patinka.

Pamaldumas.

Pasaulis mato, kad pamaldūs asmens pasinkauja, meldžiasi, kenčia įžeidimus, tarnauja ligoniams, atsiduoda pavargėliams, valdo savo rustumą, nuolatos prižiūri savo gėdimus, šalinasi nuo smagumų ir dažnai atlieka sunkius ir vargingus darbus. Bet pasaulis matų tik kas darosi išviršaus, jis nemato to vidujo pamaldumo, kuris padaro visus tuos darbus saldžiais, maloniais ir lengvais. Žiūrėk į bites ant timinėlio: jos randa ant jo labai karčius syvus, bet čiulpdamos jos jį permaino į medų. Čia tai ir daro klaidas pasaulis kaslink pamaldžių asmenų. Jie randa daug to, kas yra kartųjų lavinimuose ir nusimarinime, tai tiesa, bet kuomet tuo yra tikrai užsiėmę tai jiems virsta saldumu. Ugnis, ratas, kardas rodėsi gelėmis ir kvepalais kentėtojams, nes tikras pamaldumas minkštino nuožmiausius kankinimus, o net ir pačių mirtį. Tikras pamaldumas yra dorybių karalius, meilės tobulybė. Jei meilė yra brangus balzamas, pamaldumas yra kvepalas, kuris stiprina žmogų ir džiugina Aniolus.

KLAUSIMAI IR ATSAKYMAL

Klausimas. Degancioji lemputė prieš altorių Bažnyčioje dega dieną ir naktį. Ką tai reiškia?

P. Varanaukas.

Atsakymas. Amžinasis žiburėlis ties šv. Sakramentu katalikų bažnyčiose reiškia nuolatinę žmonių meilę, pagarbą ir tikėjimą šv. Sakramentui. Šviesa reiškia tikėjimą, karštis reiškia meilę. Rupeštis palaikyti nuolatai degancią liepsną reiškia pagarbą.

Kun. P. Bučys.

“MEILE” Literatūros — mokslo visuomenės katalikiškas laikraštis.

Išleista kas mėnesis. Vienas iš įvairiausių lietuviškų laikraščių.

“MEILE” talpina daug įvairių ir naudingų skaitymų. Kiekvienas ras sau naudą. Išleista jau išėj metal. Išleidžia kunigas M. J. Urbonas.

Kaina metams \$1.50

Užsieniu \$3.00

Rasyk šiuom adresu:

“MEILE” 301 State Street, Du Bois, Pa.